

Sygnatura akt II AKa 301/21

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2023 r.

5 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Wiesław Pędziwiatr (spr.)

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka

SA Jarosław Mazurek

Protokolant: Katarzyna Szypuła

7 przy udziale Wiesława Bilskiego prokuratora Prokuratury (...)

8 po rozpoznaniu 18 stycznia 2023 r. sprawy

9 B. K. oskarżonej z art. 278 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk w związku z art. 12 kk

10 na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

11 od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

12 z 23 marca 2021 r. sygn. akt III K 136/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od B. K. na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym i wymierza jej

580 złotych opłaty za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 301/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 23 marca 2021 roku w sprawie III K 136/18 dotyczący B. K. - oskarżonej o to, że :</p> <p>w dniach w dniach od 10 do 13 lutego 2017 r. w miejscowości B. gm. D., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z E. A. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci: 17 szt. telewizorów marki D. z pilotami, 8 szt. dekoderów telewizyjnych marki M. z pilotami i okablowaniem, 2 szt. dekoderów telewizyjnych marki F. wraz z pilotami i</p>	

okablowaniem,
10 szt.
przewodów H.,
zestawu
narzędzi w
walizce,
maszyny do
polerowania
podłóg, 14 szt.
gaśnic,
odkurzacza oraz
innych
artykułów
gospodarstwa
domowego,
garnków, naczyń
szklanych i
porcelanowych,
sztućców,
pościeli,
ręczników,
obrusów i
innych
przedmiotów na
łącną kwotę
nie mniejszą
niż 150.000
zł na szkodę
Fundacji (...)
oraz mienia w
postaci:
ekspresu do
kawy marki
R., młynka do
kawy marki
M., robota
kuchennego
marki H.,
zmywarki do
naczyni marki F.
(...), kuchenki
indukcyjnej
jednopalnikowej,
pieca
konwekcyjnego
marki R. z
podstawą,
pólkami i
wyposażeniem,
filtra i

zmiękczacza do wody, kuchni gazowej z butlą, zmywarki F. (...), kostkarki z filtrem, drukarki kuchennej, ekranu do rzutnika oraz innych artykułów gospodarstwa domowego, garnków, naczyń szklanych i porcelanowych i innych przedmiotów na łączną kwotę nie mniejszą niż 300.000 zł na szkodę (...) sp. z o.o. oraz mienia w postaci: 12 szt. stalorytów, zabytkowej patery, 2 sztuk herbów z XVIII wieku, 760 szt. żarówek L., 6 sztuk dużych i 20 szt. małych lampek nocnych, artykuły dziecięce w postaci łuku geologic, huśtawki, mebli i zabawek na łączną kwotę 32.073,99 zł na szkodę K. J., a nadto mienie w postaci: siekiery F., dywanu koloru zielonego, 5 szt. obrazów grafik, zabytkowego lustra, zestawu

talerzy, fontanny
czekoladowej,
24 szt.
kompletów
sztućców oraz
8 kartonów
szklanek do piwa
na łączną kwotę
47.392,48 zł na
szkodę M. J.

**tj. o
przestępstwo
z art. 278 § 1
k.k. w zw. z
art. 294 § 1
k.k. w zw. z
art. 12 k.k.;**

**tenże Sąd
orzekł:**

I. uznał
oskarżoną B.
K. za winną
popelnienia
czynu opisanego
w części
wstępnej
wyroku, z tym
ustaleniem, że
modyfikuje opis
czynu w ten
sposób, że
eliminuje z niego
znamię czynu
„dokonała
zaboru w celu
przywłaszczenia
mienia”
przyjmując, że
przywłaszczyła
powierzone
mienie,
eliminuje z opisu
czynu (...) i
przyjmuje, iż
czyn ten stanowi
przestępstwo z
art. 284 § 2 k.k.

w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., i za tak opisany czyn na podstawie art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. (na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 24 czerwca 2020 roku) wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1 - 3 k.k. grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przy czym ustalił wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. (na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 24 czerwca 2020 roku) warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności oskarżonej B. K. na okres

2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżoną B. K. do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżoną B. K. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem solidarnie z E. A. poprzez zapłatę:

- na rzecz Fundacji (...) z siedzibą w B. kwoty 150.000 (stu pięćdziesięciu tysięcy) złotych;

- na rzecz spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 300.000 zł (trzystu tysięcy) złotych;

- na rzecz K. J. kwoty 32.073,99 (trzydziestu dwóch tysięcy siedemdziesięciu trzech złotych i 99/100) złotych;

- na rzecz M. J.
kwoty 47.392,48
(czterdziestu
siedmiu tysięcy
trzystu
dziewięćdziesięciu
dwóch złotych i
48/100) złotych;

V. na podstawie
art. 46 § 1
k.k. zobowiązał
oskarżoną B. K.
do naprawienia
w całości szkody
wyrządzonej
przestępstwem
poprzez zapłatę:

- na rzecz
Fundacji (...) z siedzibą w
B. solidarnie z
E. A. kwoty
150.000 (stu
pięćdziesięciu
tysięcy) złotych;

- na rzecz
spółki (...) spółka
z ograniczoną
odpowiedzialnością
z siedzibą w W.
solidarnie z E. A.
kwoty 300.000
zł (trzystu
tysięcy) złotych;

- na rzecz K. J.
solidarnie z E. A.
kwoty 32.073,99
(trzydziestu
dwóch tysięcy
siedemdziesięciu
trzech złotych i
99/100) złotych;

- na rzecz M. J.
solidarnie z E. A.
kwoty 47.392,48
(czterdziestu

<p>siedmiu tysięcy trzystu dziewięćdziesięciu dwóch złotych i 48/100) złotych;</p> <p>VI. obciążył oskarżoną kosztami sądowymi na nią przypadającymi oraz wymierzył opłatę sądową w kwocie 580 złotych.</p> <p>.</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącnego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca adwokat M. M.</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego</p>	

# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości co do B. K.		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana przez uniewinnienie od zarzuty popelnienia czynu zarzuczonego aktem oskarzenia.		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
	<p>Obrońca oskarżonej B. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku przez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżona B. K. dopuściła się działając wspólnie i w porozumieniu z E. A. przywłaszczenia powierzonego mienia znacznej wartości.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Skarga okazała się nieskuteczna. Opiera się ona o własną interpretację wypowiedzi zainteresowanych rozstrzygnięciem osób, a to</p>				

oskarżonej i reprezentującego pokrzywdzonych K. J.. Skarżący buduje swą apelację na twierdzeniu, że należało ustalić stan faktyczny wykorzystując wyjaśnienia oskarżonej, nie zaś zeznania K. J..

Jeśli jednak Sąd Okręgowy dysponował dowodami, które zostały zgromadzone w toku postępowania i przeprowadzone na rozprawie (art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.) w tym relacjami oskarżonych oraz K. J., ale i pozostałym materiałem dowodowym w postaci dokumentów, lecz zwłaszcza zeznań istotnych dla czynionych ustaleń świadków, których depozycje wykorzystał w toku odtwarzania przebiegu zdarzeń, a przy tym wyjaśnił powody, dla

których
wskazany
przez ten Sąd
dowodom dał
wiarę oraz
odniósł się do
innych dowodów
(zwłaszcza
wyjaśnień
oskarżonej oraz
części
współpracujących
z nią osób),
którym
wiarygodności
odmówił, to
poruszał się
tenże Sąd w
granicach
własnych
uprawnień i
jego oceny oraz
ustalenia
mieszczą się w
ramach
upoważnienia
wynikającego z
regulacji art.
7 k.p.k. Przy
tym tenże Sąd
nie pominął
istotnych dla
czynionych
ustaleń
dowodów
opierając się
o całość
materiału
dowodowego
zgromadzonego
w toku
postępowania
zarówno
przygotowawczego
oraz sądowego,
tym samym
wypełnił
zobowiązania

wynikające z art.
410 k.p.k.

Wypada zauważyć, że apelujący nie formułuje wprost i nie podnosi zarzutu błędów natury procesowej w swej skardze, choć treść jej uzasadnienia wydaje się właśnie na takie błędy wskazywać. Nie artykułuje w treści swego zarzutu, że Sąd błędnie ocenił zgromadzone i przeprowadzone na rozprawie dowody i przekroczył granice swobodnej ich oceny oraz nie dowodzi, że doszło do naruszenia reguł poprawnego rozumowania, czy też dowody oceniono sprzecznie ze wskazaniami wiedzy czy doświadczenia życiowego. Jawi się więc wniosek, że apelujący akceptuje oceny dowodów jakie były udziałem Sądu Okręgowego.

Zasadniczym argumentem skarżącego jest twierdzenie wywodzące się z linii obrony oskarżonej, że oskarżona **zatrzymała rzeczy** należące do pałacu w B. **jako zastaw i zabezpieczenie zwrotu wydatków na remont** tegoż.

Przez pryzmat tego argumentu należy przypomnieć, że B. K. jest z wykształcenia prawnikiem. Jej działania w tej sprawie wskazują na znajomość instytucji prawa cywilnego z art. 461 k.c. prawa zatrzymania, bo tak należy odczytać jej linię obrony. Lista zatrzymanych rzeczy (k. 22, t. I), ale i wniosek o ustanowienie zabezpieczenia (k. 9 i 10, t. I) w powiązaniu z wyjaśnieniami E. A. o wiedzy oskarżonej dowodzą tego jednoznacznie.

W tym kontekście należy przypomnieć, że uwarunkowania pozwalające skorzystać z ius retentionis regulowanego są normą art. 461 k.c. Przepis ten stanowi, że:

Art. 461 § 1.

Zobowiązany do wydania cudzej rzeczy może ją zatrzymać aż do chwili zaspokojenia lub zabezpieczenia przysługujących mu roszczeń o zwrot nakładów na rzecz oraz roszczeń o naprawienie szkody przez rzecz wyrządzonej (prawo zatrzymania).

§ 2. Przepisu powyższego nie stosuje się, gdy obowiązek wydania rzeczy wynika z czynu niedozwolonego albo gdy chodzi o zwrot rzeczy wynajętych, wdzierzawionych lub użyczonych. (podkreślenie SA).

Jeśli zatem oskarżona

odwoływała się do tej regulacji, a tak wynika z jej wyjaśnień oraz apelacji obrońcy, to jasnym jest, że jej działanie z wykorzystaniem prawa zatrzymania nie znajdowało żadnego wsparcia w prawie cywilnym materialnym.

Wszak reprezentowana przez nią spółka była poddzierżawcą pałacu w B. na podstawie umowy z 28 listopada 2016 roku (k. 70 – 86, t. I). Ergo, § 2 art. 461 k.c. wykluczał możliwość zatrzymania rzeczy tytułem zabezpieczenia przysługujących spółce roszczeń o zwrot nakładów poniesionych na rzecz pałacu w B.. Jeśli oskarżona, jako prawnik znała § 1 art. 461 k.c., to jest oczywistym, że znany był jej także § 2 tej normy.

W świetle art. 461 § 2 zarzut zatrzymania nie

przysługuje, gdy
chodzi o zwrot
rzeczy
wynajętych,
wyzdzielonych
lub użyczonych.
W tej sytuacji
pozwany
wzajemny po
wypowiedzeniu
umowy
użyczenia
powinien wydać
powodowi
wzajemnemu
zajmowaną
nieruchomość,
zaś roszczeń z
tytułu
poniesionych
nakładów może
dochodzić w
odrębnym
procesie (wyrok
SA w Warszawie
z 24.03.2016
r., VI ACa
67/07, LEX
nr 2048503).(R.
Tanajewska [w:]
Kodeks cywilny.
Komentarz
aktualizowany,
red. J. Ciszewski,
P. Nazaruk,
LEX/el. 2022,
art. 461). W
odniesieniu do
oskarżonej nie
może być mowy
o legalnym
opartym o prawo
cywilne
uprawnionym
zachowaniu i
zatrzymaniu
jakichkolwiek
rzeczy.

Motywacyjna część apelacji w tym zakresie została uznana za chybioną.

Apelujący podnosi także, że błędnie ustalono zabranie przez oskarżonych różnych rzeczy z pałacu w B., które wskazał K. J. podczas przeszukań w pałacu w Ż., bo oskarżona od lat prowadziła restaurację i hotel w Ż. i posiadała w nadmiarze takie samo wyposażenie służące do tej działalności. Według skarżącego wynika to z zeznań świadków pracowników tego pałacu.

Należy jednak mieć na uwadze, że Sąd dysponował zeznaniami, do których odwołuje się obrońca (notabene nie wymieniając, konkretnych osób), lecz także zeznaniami, które potwierdzały

wskazania K. J. rozpoznającego wyposażenie odnalezione w pałacu w Ż..

Co więcej K. J. określał, które rzeczy należały do pałacu w B., a zostały odnalezione w pałacu w Ż., ale Sąd dysponował także potwierdzającymi jego wypowiedzi wyjaśnieniami E. A.. Wszak oskarżony ten potwierdził słowa K. J. wskazującego, że została zabrana zmywarka, ale także że była ona wykorzystywana w Ż.. Oskarżony jednoznacznie wskazał, że widział, iż zmywarka ta była podłączona oraz użytkowana (k. 834, t. V). Nie tylko potwierdza to słowa K. J., ale dowodzi nieprawdziwości zaprzeczeń oskarżonej, że sprzęt z B. nie był użytkowany w Ż.. Należy także przywołać wypowiedzi choćby kucharza z B. T. W. (k. 879, t. V), który opisał sprzęt

kuchenny, a opis ten jest zbieżny z relacjami K. J.. Oskarżona przeczyła zabieraniu innych rzeczy z kuchni poza tymi, które wymienione były na liście rzeczy zatrzymanych. Pozostają jej wypowiedzi jednak w kolizji choćby z tym, co podał M. S. (k. 775, t. IV), który zeznał, że widział wcześniej kuchnię wyposażoną, a potem była ona opustoszała. Jego relacja jest zbieżna także z wypowiedzią P. G. (k. 538, t. III). Wszak podał on, że K. J., któremu towarzyszył 13 lutego 2017 roku, oświadczył mu podczas oględzin kuchni, że brakuje prawie całego jej wyposażenia. Należy także zwrócić uwagę na wypowiedź kelnera z pałacu w B., który wśród okazanych mu zdjęć zabezpieczonych urządzeń rozpoznał, jako

należące do
tego pałacu
zmywarke i
ekspres do kawy
(k. 882, t. V,
k. 1229, t. VI).
Zwracają także
uwagę zeznania
J. Z. oraz M. O.,
które w pałacu
w B. pracowały
jako kelnerki, a
J. Z. także jako
pokojówka. Ta
ostatnia opisała
zabezpieczone
przedmioty, jako
podobne do tych
z pałacu w B. (k.
907, t. V i 1230,
t. VI) podobnie
stwierdziła M. O.
(k. 1002, t.V).

Mają swoją wagę
także
wypowiedzi
funkcjonariusza
policji, który
uczestniczył w
przeszukaniach i
oględzinach w
pałacu w Ż..
Wszak
potwierdził on
zeznania K. J.,
który podkreślał,
że część rzeczy
odnalezionych w
pałacu w Ż. była
wykorzystywana
do działalności
tego obiektu.
P. M. podał,
że obrusy były
na stołach i
chyba miały
nawet jakieś
oznaczenia, że
pochodzą z B.

(k. 1273, t. VII). Czyni to nietrafny twierdzenie apelującego, że wszyscy świadkowie i oskarżona potwierdzili, że przedmioty z B. złożono w piwnicy i magazynie pałacu w Ż. i tam zabezpieczono. Przez pryzmat zeznań P. M. za chybione należy uznać więc stwierdzenie, że przedstawiciele policji potwierdzili te okoliczności. Należy odrzucić także i ten argument apelującego, że Sąd błędnie upatrywał potwierdzeń o rzeczach odnalezionych w pałacu w Ż. jako pochodzących z pałacu w B. w zeznaniach funkcjonariusza policji, bo ten oparł się wyłącznie na stwierdzeniach K. J.. Przywołane wyżej relacje P. M. przeczą tezie apelacji. Choć nie jest

to stanowcza
wypowiedź to
jednak ten
świadek
dokonujący
ogłędzin i
przeszukania,
jako
funkcjonariusz
policji,
relacjonując
przebieg tych
czynności podał,
po pierwsze, że
obrussy, które
widział na
stołach **chyba
miały jakieś
oznaczenia**, a
po drugie, że te
właśnie
oznaczenia
**wskazywały
na ich
pochodzenie z
B.** Powiązanie
tych wypowiedzi
z zeznaniami na
ten temat K.
J., upoważniały
Sąd Okręgowy
do czynienia
ustaleń, które
znalazły się
w wyroku i
nie podważyły
ich zastrzeżenia
apelującego.

Dla
prowadzonych
tu rozważań
znaczenie miały
także
wypowiedzi K.
J.. Wbrew
twierdzeniom
oskarżonej i
obrońcy w
apelacji, świadek

ten najbardziej zainteresowany rozstrzygnięciem, a zwłaszcza odzyskaniem zabranych przedmiotów z rozwagą dokonywał oględzin i wskazań, które należały do pałacu w B.. Wszak z protokołu okazania (k. 962, t. V) wynika, że jednoznacznie wskazał, które przedmioty zabezpieczone nie są jego. Odnosił to choćby do bluz kelnerskich, co do których bez wątpliwości wskazał, że nie są jego oraz do butli CO, o której powiedział, że nie jest w stanie powiedzieć, czy to ta, którą mu skradziono. Nie jest więc tak jak twierdzi się w apelacji, że widząc w toku przeszukania w Ż. przedmioty podobne do swoich wskazywał je jako własne. Taki argument jest o tyle nieprzekonujący, że przecież zbliżony można

wyprowadzić, co do stanowiska oskarżonej, która wszak twierdziła podobnie. Postawa K. J. rzetelnie dokonującego oględzin i z namysłem identyfikującego przedmioty oraz wskazującego, które nie są jego uprawniała Sąd Okręgowy do obdarzenia zeznań tego świadka walorem wiarygodności i wykorzystania tego dowodu do odtworzenia przebiegu zdarzeń.

Jeśli więc mieć na uwadze te wypowiedzi i skonfrontować je z relacjami pracowników z pałacu w Ż. zatrudnionych przez oskarżoną, to oceny tych dowodów i oparcie się głównie na dowodach korzystnych dla pokrzywdzonych jawi się jak najbardziej naturalne. Należy bowiem pamiętać, że nawet

pracownicy oskarżonej nie byli tak stanowczy w swych relacjach o zabezpieczonych rzeczach, jak zdaje się to odczytywać oskarżona i jej obrońca. Wszak choćby J. B., mimo że podkreśla, iż w obu pałacach były identyczne przedmioty np. odkurzacz, to jednak stwierdziła, że poduszki na pewno pochodziły z B. (k. 1006, t. V). Nie sposób uznać, za istotnego dla czynionych ustaleń dowodu z zeznań L. Z., pracownika zatrudnionego przez oskarżoną, bo przecież, choć podaje, że był jej pracownikiem do 2017 roku, to jednak relacjonuje, że ostatni kontakt z nią miał do 2016 roku nie był przy tym w stanie określić, do kiedy (k. 1256, t. VII).

Tym samym twierdzenie

apelacji o
tożsamości
wyposażenia
obu pałaców
jawi się, jako
nieprzekonujące.

Poszerzanego
komentarza
wymaga dowód
w postaci zeznań
P. S., również
pracownika
oskarżonej.

Choć Sąd
Okręgowy
zeznania te uznał
za wiarygodne,
to należy
stwierdzić, że
uczynił to bez
pogłębionej
analizy

wypowiedzi tego
świadka. Nie
sposób nie
zauważyć,

nieracjonalności
pewnych

twierdzeń tego
świadka. Podaje
on (k. 511, t.
III), że K. J.
powiedział mu,
że nie ma
sensu, aby się
wyprowadzał, bo
i tak zerwie
umowę. Taka

relacja budzi
wątpliwości, co

do intencji
świadka. Wszak
wynika z nich,

po pierwsze, że
K. J. planował
zerwać umowę,
po drugie, że

nie zamierzał
się wyprowadzić

i po trzecie, że niefrasobliwie przekazał taką informację pracownikowi oskarżonej. Jeśli rzeczywiście miał zamiar zerwać umowę to zdziwienie budzi, że taką informację zamiast ukryć, przekazał

pracownikowi

oskarżonej. Po wtóre, choć miał on stwierdzić, że wyprowadzka nie ma sensu, bo zamierza zerwać umowę to jednak przecież wyprowadził się. Co więcej nie tylko się wyprowadził, ale także spełnił żądanie oskarżonych, aby nie pojawiać się w pałacu w B. do chwili przekazania mu go przez oskarżonych.

Takie zachowanie pozostaje w sprzeczności z tym, co podał P. S.. Relacja świadka, gdyby była prawdziwa, dowodziłaby nieracjonalnych zachowań K. J..

Należy wskazać także na kolejne jego zeznania budzące wątpliwości.

Przesłuchiwany przed Sądem podał, że w sali muzycznej naprawiał sufit, co miało polegać na wycięciu 1,5 m² i wstawieniu w to miejsce płyty gipsowo kartonowej (k. 1202, t. VI). Jednak zeznając ponownie w toku rozprawy (k. 1240, t. VI) zeznał, że naprawa sufitu dotyczyła 4 m², a zatem powierzchni ponad dwukrotnie większej. Co więcej podczas tych zeznań podał nowy fakt mający polegać na wynoszeniu obrazów przez K. J. z pałacu w B. (k. 1240, t. VI). Abstrahując od tego, że ani podczas pierwszych zeznań na rozprawie nie wspominał o tym, ani też nie podał tego faktu podczas zeznań w toku postępowania

przygotowawczego
należy zauważyć,
że ta relacja
budzi
wątpliwości.

Trzeba by
bowiem zapytać,
skąd świadek
ten wiedział,
że przedmioty
owinięte w koce
i wynoszone z
pałacu to obrazy,
skoro koce je
zasłaniały.

Te okoliczności
nakazywały
ostrożnie
traktować
wiarygodność P.
S. i uczynienie
jego zeznań
podstawą
dowodową
wydaje się
wysoce mało
przekonujące.

Apelujący
odwołując się do
złożonej
dokumentacji
fotograficznej i
na niej opierając
swą skargę w
zakresie
błędnych ustaleń
faktycznych w
żaden sposób
nie podważył
tychże. Analiza
ich znaczenia dla
rozstrzygnięcia
została wszak
przeprowadzona
przez Sąd
Okręgowy, który
wyjaśnił swoje
stanowisko

stwierdzając, że zdjęcia na które powołuje się skarżący nie miały znaczenia dla czynionych ustaleń, bo „(...)zdjęcia wykonane na kilka miesięcy przed oddaniem nieruchomości nie mogą stanowić dowodu wskazującego na rzeczywisty stan wyposażenia w dniu przekazania obiektu. Wskazać należy, że zdjęcia zostały wykonane w listopadzie 2016 r. zaś przekazanie nieruchomości nastąpiło 15 stycznia 2017 r.” (sekcja 2.2. uzasadnienia). Sąd nadał w tym kontekście znaczenie wykazowi wyposażenia pałacu w B. i oparł się o ten dokument czyniąc ustalenia, co zostało przekazane oskarżonemu wraz z pałacem. Szczegółowość tego wykazu niekwestionowanego przecież przez

oskarżoną
pozwala na
uznanie, że rację
miał Sąd
Okręgowy na
nim budując
stan faktyczny
nie zaś na
zdjęciach
przedłożonych w
toku
postępowania.
Stanowi to o
nietrafności
argumentu
apelacji.

Kolejną tezą
uzasadnienia
apelacji jest
stwierdzenie o
niezadany
ustaleniu
wartości
utraconych
przez
pokrzywdzonych
przedmiotów
zabranych przez
oskarżoną i
obciążeniu
koniecznością jej
zwrotu
oskarżonej.

Wartość tych
przywłaszczonych
przedmiotów
Sąd ustalił w
oparciu o
wycenienia K. J.,
co w apelacji
kwestionuje
obrońca.
Zauważyć
jednak trzeba,
że tenże nie
podawał ich
bezrefleksyjnie,
lecz wskazał w

oparciu o co dokonał tych wyliczeń, co więcej gdy uświadomiono mu rozbieżność między wartością rynkową a fakturą niektórych z nich w pełni to zaakceptował i skorygował na korzyść oskarżonych te dane. Ergo, Sąd miał podstawy, aby uznać jego wypowiedzi za odpowiadające ich realnej, z chwili wyrokowania, wartości tych przedmiotów. Konsekwencją tego stanowiska było obciążenie solidarnie oskarżonych obowiązkiem naprawienia wyrządzonej pokrzywdzonym szkody.

Zupełnie nietrafny jest argument skarżącego, iż oskarżona działała zgodnie z prawem, bo zmierzała do zabezpieczenia swoich roszczeń i rozliczenia oraz zwrotu wydatków na

remont pałacu
w B.. Apelujący
odwołuje się w
tej części skargi
do instytucji
zastawu i
stwierdza, że
nie było celem
oskarżonej
zatrzymanie
sobie
ruchomości.
Takie
sformułowania
wydają się
stwierdzać, że
niezasadnie
przypisano
oskarżonej
występek
sprzeniewierzenia
oddanych jej
w użytkowanie
rzeczy, a zatem
wobec
zdekompletowania
elementów
podmiotowych
przestępstwa
przywłaszczenia
z art. 284 § 2 k.k.
nie było możliwe
przypisanie jej
sprawstwa
takiego czynu.

Po pierwsze, nie
jest
zrozumiałym,
dlaczego
skarżący
odwołuje się do
ograniczonego
prawa
rzecowego w
postaci zastawu,
skoro w żadnym
miejscu ani
oskarżona ani
tym bardziej

E. A. nie wskazywali na zabezpieczenie ich roszczeń z wykorzystaniem tej regulacji prawa cywilnego. Jeśli zważyć na czynności faktyczne w tej sprawie to jasnym się staje, że twierdzenie autora apelacji do nich nie przystaje. Wszak zgodnie z art. 306. § 1 k.c.

W celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności można rzecz ruchomą obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel będzie mógł dochodzić zaspokojenia z rzeczy bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela rzeczy, wyjąwszy tych, którym z mocy ustawy przysługuje pierwszeństwo szczególne.

§ 2. Zastaw można

ustanowić także w celu zabezpieczenia wiarytelności przyszłej lub warunkowej.

Kolejny przepis k.c. wskazuje wymogi formalne, które muszą być spełnione, aby instytucja zastawu mogła w obrocie funkcjonować.

Art. 307. K.c. stanowi wszak:

§ 1. Do ustanowienia zastawu potrzebna jest umowa między właścicielem a wierzycielem oraz, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wydanie rzeczy wierzycielowi albo osobie trzeciej, na którą strony się zgodziły.

§ 2. Jeżeli rzecz znajduje się w dzierżeniu wierzyciela, do ustanowienia zastawu wystarcza sama umowa.

§ 3. Zastaw jest skuteczny wobec wierzycieli

zastawcy, jeżeli umowa o ustanowienie zastawu została zawarta na piśmie z datą pewną.

Żadnej umowy o takim charakterze jak opisana w art. 306 § 1 k.c. między stronami nie było.

Po drugie, z pisma kierowanego do Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście z 13 lutego 2017 roku wynika, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wystąpiła z wnioskiem o ustanowienie zabezpieczenia na rzeczach ruchomych. Jednakże Sąd Okręgowy we Wrocławiu, rozstrzygający w sprawie tego wniosku, postanowieniem z 30 marca 2017 roku w sprawie I Co 111/17 wniosek spółki oddalił (k. 797, t. IV). Stało się tak, bowiem „(...)strona powodowa nie

uprawdopodobniła
swojego
roszczenia , a
w szczególności
nie wykazała
by zajęte przez
nią ruchomości
stanowiły
własność
Fundacji.”(cytat
z uzasadnienia
postanowienia)
oraz dlatego,
że zajęte rzeczy
nie mogą być
oddane pod
dozór
uprawnionemu
(art. 752 § 1
k.p.c.), a nadto
zabezpieczenie
nie może
zmierzać do
zaspokojenia
roszczenia,
chyba że ustawa
stanowi inaczej
(art. 730 §
1 k.p.c.). Tym
samym w
żadnym razie nie
ma podstaw do
twierdzenia, że
oskarżona mogła
odwoływać się
do instytucji
zastawu (jako
formy
zabezpieczenia
roszczenia)
wynikającego z
orzeczenia
sądowego. Nie
doszło do
zabezpieczenia
roszczeń spółki
w oparciu o
przepis ustawy,
umowę czy też
orzeczenie sądu

i nie objęło ono nie tylko przedmiotów, które w wykazie rzeczy zatrzymanych wymienila oskarżona, ale jakichkolwiek przedmiotów, w tym także i tych spoza listy.

Jak to już wyżej stwierdzono w odniesieniu do sytuacji będącej udziałem oskarżonej niezależnie od nazwania czynności wykonanej przez pracowników oskarżonej na jej polecenie Zajęcie i zabezpieczenie rzeczy ruchomych w związku z należnościami dla spółki (k. 22, t. I) to w istocie oskarżona swoje działania opierała na normie art. 461 § 1 k.c. Było to w stopniu oczywistym działanie nieuprawnione. Nie był to także zastaw, o którym mowa w art. 306 § 1 k.c. Nie zostało także wydane zarządzenie

tymczasowe o
zabezpieczeniu
roszczenia firmy
oskarżonej. Tym
samym brak
było podstaw
do uznania, że
jej działanie
było w świetle
prawa cywilnego
materialnego i
procesowego
legalne.

Zabranie rzeczy
pokrzywdzonych,
w tym choćby
zabawek
dziecięcych
(huśtawki),
które były na
wyposażeniu
pałacu w B.
i oddanego w
poddzierżawę o
łącznej wartości
przekraczającej
kilkukrotnie
wartość
dochodzonych
wydatków
poniesionych na
remonty, ale
także
wykorzystywanie
tych rzeczy we
własnej
działalności,
odmowa ich
wydania nie
tylko
pokrzywdzonym,
ale nawet
funkcjonariuszom
policji, odmowa
dostępu do
pomieszczeń, w
których były
przechowywane
uprawniały Sąd

Okręgowy do uznania, że czyn oskarżonej stanowił występki przywłaszczenia, o którym mowa w art. 284 § 2 k.k. Oskarżona działała, aby w skład swego majątku włączyć przedmioty, w których posiadanie weszła poprzez zawarcie legalnej umowy poddzierżawy i przekazania tychże przedmiotów w użytkowanie.

Argumentacja skarżącego odnoszącego się do kwestii celu działania oskarżonej nie została uznana za trafną przez Sąd odwoławczy, który ustalenia w tym zakresie poczynione przez Sąd meriti w pełni aprobuje. Zostały one w sposób obszerny, jasny i przekonujący przedstawione w uzasadnieniu rozstrzygnięcia tego Sądu.

Żadne argumenty

apelującej nie przekonali o nietrafności orzeczenia w tej części.			
Wniosek			
O zmianę przez uniewinnienie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
W żadnym razie apelacja nie przekonała, że popełniono błędy ustalając stan faktyczny w tej sprawie.			
Lp.2			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			

Mając na uwadze kierunek apelacji i jej zakres konieczne stało się dokonanie analizy wymierzonej oskarżonej kary przez pryzmat jej współmierności.

Jeśli uwzględnić okoliczności, na które wskazał Sąd I instancji oraz kierunek apelacji jest oczywiste, że konieczne staje się pozostawienie kary za ten czyn na poziomie, który określił Sąd Okręgowy. Kara pozbawienia wolności w połączeniu z orzeczoną grzywną na pewno nie nosi cech niewspółmiernej surowości i musi być, jako taka, zaakceptowana.

Orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania i wyznaczony okres próby wobec dostrzeżonej postawy życiowej

oskarżonej jest ze wszech miar słuszne i pozwoliło na kontrolę postawy oskarżonej oraz słuszności wyprowadzonej prognozy.

Skoro Sąd okręgowy ustalił, jakiej wysokości szkodę wyrządziła oskarżona, zaś złożone zostały wnioski o jej naprawienie to zgodnie z obowiązującymi normami przywołanymi w zaskarżonym wyroku było zobowiązany do wydania orzeczeń rekompensujących te szkody i brak jest podstaw do ich podważenia.

5.
**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

0.1 Całość zaskarżonego wyroku.			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Wyrok jest pod względem merytorycznym i formalnym prawidłowy.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	<p>Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych oparto na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 636 k.p.k., a także art. art. 2 ust. 1 pkt. 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.).</p> <p>Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy.</p>	

7. PODPIS	
SSA Jerzy Skorupka SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Jarosław Mazurek	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej B. K. adwokat M. M..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmianę przez uniewinnienie oskarżonej od zarzuconego jej aktem oskarżenia czynu.